

De twee bewaarders kwamen nog steeds om beurten mij een bezoekje brengen en af en toe ook samen. Ze vroegen mij hoe ik het zou vinden als ik bezoek kreeg van mensen uit hun gemeentes (kerken) en als deze mij ook zouden schrijven. Ik kreeg geen bezoek en ontving geen post had met niemand in de buitenwereld contact.

Ik vond het een heel goed idee en vanaf toen kreeg ik elke week bezoek van mensen uit hun gemeentes, allemaal mensen die mij van Jezus vertelden, met me wilden bidden wat ik in eerste aanvang niet prettig vond.

En ik kreeg post, bergen post en kaarten. Brieven van wildvreemde mensen van onder andere de pinkstergemeente Zoetermeer. Op een dag kreeg ik een kaartje van een mevrouw die me schreef: "Lieve Jacques, ik weet niet wie je bent, ik ken je niet, ik weet ook niet wat je allemaal hebt gedaan, dat interesseert me ook niet. Maar wat ik jou wilde zeggen dat is dat Jezus zegt "Komt tot mij allen die vermoeid en belast zijt en ik zal u rust geven." Mattheus 11:28.

En toen ik dat gelezen had brak er iets in mij. Ik heb het opgezocht in de Bijbel en ook vers 29 gelezen het raakte me tot in het diepst van mijn ziel.

En die avond, nadat ik was ingesloten, ben ik op mijn knieën gegaan en heb aan God mijn zonden beleden, dat was me een lijst, en De Here Jezus gevraagd in mijn leven te komen.

Gehuild heb ik als een kind in de dagen, weken die volgden. Ik kon maar niet geloven dat alles nu werkelijk vergeven was en dat Jezus nu in mijn leven was.

Dus heb ik 3 weken lang elke avond opnieuw mijn zonden beleden en Jezus gevraagd in mijn leven te komen.

Tot ik op een avond, het was al laat, tegen middernacht, toen ik opnieuw begon mijn zonden te belijden toen ik een duidelijke stem vol van liefde hoorde zeggen: "geloof me Jacques alles is vergeven."